

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Miastu O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 13 maja 2016 r., sygn. akt VII Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 13 maja 2016 r. pozwane Miasto O. oparło na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego „art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 139 ust. 1 ustawy Pzp”, „art. 144 ust. 1 ustawy Pzp i art. 139 ust. 2 ustawy Pzp w zw. z art. 139 ust. 1 ustawy Pzp w zw. z art. 77 § 1 k.c. w zw. z art. 73 § 1 k.c.” i „art. 38 ust. 1 ustawy Pzp w zw. z art. 354 § 2 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c.”. Strona skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, wynikającą z faktu, że „Sąd II instancji dokonał niewłaściwego zastosowania art. 65 § 1 i 2 w zw. z art. 139 ust. 1 ustawy Pzp i całkowicie pominął wymagania określone w art. 144 ust. 1 ustawy Pzp i art. 139 ust. 2 ustawy Pzp w zw. z art. 139 ust. 1 ustawy Pzp w zw. z art. 77 § 1 k.c. w zw. z art. 73 § 1 k.c. oraz art. 38 ustawy Pzp w zw. z art. 354 § 2 k.c. w zw. z art.

355 § 2 k.c. uznając, że należne wynagrodzenie z tytułu odbioru odpadów komunalnych z nieruchomości niezamieszkałych stanowiło iloczyn ceny netto podanej przez powoda w formularzu ofertowym za poszczególne pojemniki i ilości tych pojemników ustawionych na danej nieruchomości, z uwzględnieniem ilości faktycznie odebranych pojemników”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z przyczyn wymienionych w tym przepisie, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwane Miasto wskazało tylko jedną z przyczyn określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a mianowicie oczywistą zasadność skargi. Na tę przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania strona skarżąca powołała się jednak nieskutecznie, nie uzasadniając twierdzenia o jej wystąpieniu wymaganą argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw wniesionej skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku sprowadza się do powtórzenia tych podstaw i nie zawiera argumentów dotyczących „oczywistości” zarzucanych w ich ramach naruszeń prawa, która mogłaby ewentualnie prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi. Należy przypomnieć, że podstawy skargi i ich uzasadnienie samodzielnie służą jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., nie orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego ze względu na powiązanie wniosku o ich zasądzenie jedynie z wnioskiem o oddalenie skargi.

